

מכתבה של נערה המיועדת לעיקור אל רשויות המדינה, 1934

קיבלתי הודעה בכתב מבית המשפט לבריאות תורשתית באופנבורג בדבר החלטת בית המשפט מתאריך 15 במאי 1934 שעל פיה עלי לעבור עיקור. אני פוסלת החלטה זו ומעלה את התנגדותי על סמך השיקולים הבאים: במשך תקופה ארוכה עצבי היו מתוחים כל כך שנאלצתי לפנות לטיפול רפואי במרפאה הפסיכיאטרית בפרייבורג. תוך זמן קצר שוחררתי מהמרפאה, מאחר ומצבי הוטב. שבתני במהרה לעבודתי במפעל הסיגרים, ומאז עבדתי שם ללא הפרעה עד עצם היום הזה. אני מרוויחה את המשכורת הגבוהה ביותר כמעט במפעל, ומעסיקי שבעי-רצון תמיד מעבודתי. אני מבקשת שהמפקח X יישאל על פעילותי במפעל. רצוי גם שישאלו אותי אם הוא יכול לומר דבר מה על מצבי הנפשי. עצבי נרגעו מחדש וכבר במשך זמן רב אני נורמלית כמו כל אדם בריא. אם כי אני עדיין זכאית היום לקצבת מחלה מטעם משרד הביטוח המחוזי בבאדן, בחרתי מרצוני לוותר על זכות זו, מאחר שאני מסוגלת לחלוטין לעבוד. איני מבינה מדוע רוצים לעקר אותי, מאחר ולא עשיתי כל דבר פסול מבחינה מוסרית או מינית. כל אדם עלול ללקות במחלת נפש, שהיא לדעתי מחלה ככל המחלות, ואשר אפשר גם להירפא ממנה. המצב היה אחר אילו חיפשתי סיפוק לדחפים מיניים ורציתי ביחסי מין עם גברים, או אילו חפצתי להתחתן בכל מקרה. אז זה היה מקרה אחר, אך אני צנועה ומסוגרת מאד, ואינני רוצה דלעת דבר על גברים. אין צורך לעקר אותי, הדבר פשוט אינו הכרחי במקרה שלי. מעולם לא נתתי ולא אתן הזדמנות לקיום יחסי מין שכתוצאה מהם אוכל להרות וללדת צאצאים חשודים מבחינה תורשתית. כל אדם הוא שונה מזולתו, כפי שגם כל מקרה צריך להיבחן לגופו, ולפיכך אני פונה ומבקשת מבית המשפט לבריאות תורשתית לחזור בו מהחלטתו לעקר אותי. אני פונה גם ומבקשת בחינה מחדש של מצבי הפסיכולוגי.

M. Burleigh and W. Wippermann, **The Racial State**, Cambridge, 1991, pp. 254-256 [92-623]